

Mitt Mentala Sjukhus.

En akt

Zazza Kristensson

Ateljé Arbete Hösten 2016.

Rummet är vitt med golv och väggar som i en låda. Endast en dörr ut som är låst. Ena väggen är full av raka märken som någon räknar någonting. Ett enkelt bord med två stolar i mitten, bakom en upphöjning som en liten scen vid väggen med en fåtölj i ena hörnet bredvid en kista fylld med småsaker.

Scen 1.

Valencia sover hopkrumpen i fåtöljen när Andrea kommer in i rummet. Andrea sätter sig på en stol. Valencia vaknar.

Tystnad...

Valencia – Hejsan... Hej... Hallå...

Andrea - ...

Valencia – Inte mycket för samtal ser jag. Det är okej. Välkommen till dårhuset... Jag är inte farlig... Sorry, var inte meningen att hoppa på dig så. Jag minns inte när jag senast träffade en annan människa, så jag vill prata... Om det är okey alltså. Det är väldigt rent här inne, eller hur. Det är alltid rent här. Men ändå ser jag aldrig någon komma in för att städa... Märkligt... Nu pratar jag mycket. Men det kanske inte gör något. Var bor du?

Andrea – Vad vill du?

Valencia – Sorry. Jag vill prata.

Andrea – Det är okej. Det är bara, jag vill gärna vara lite ifred.

Valencia – Fine, okey.

Slår på radion, rör runt i rummet.

Högtalare – Stäng av radion.

Valencia – Fuck you. *Stänger av radion.* Man får aldrig ha kul på det här stället. Till och med att få röra sig är förbjudet. *Slår sig ned vid Andrea.* Så vad är din historia?

Andrea - ...

Valencia – Sorry, vill fortfarande inte prata. Det är okey, det tar ett tag att öppna upp. Speciellt om man varit med om eller gjort nått för att hamna här. Ex, bränna upp föräldrarnas sovrum, skjuta grannens hund.

Andrea – Jag har inte gjort något sådant.

Valencia – Men då så, då är det väl inte farligt.

Andrea – Är du lite sällskapssjuk?

Valencia – Jag skulle säga desperat.

Andrea – Ursäkta, jag vill ogärna ha en desperat människa över mig. Vill du vara snäll att låta mig vara.

Valencia – Okey. *Tystnad.* Du vet var du är va.

Andrea – Ja.

Valencia – Bra att du är medveten om det. Så hur länge ska du vara här? Har de sagt nått om det?

Andrea – Nej.

Valencia – Nä, varför skulle de.

Andrea – De sa inget till dig?

Valencia – Om vad?

Andrea – Om hur länge du skulle vara här?

Valencia – Nä, eller jo. Det började med att det skulle bli mellan 1-2 veckor. Det ledde till 2 månader, och...

Andrea – Jag är ledsen.

Valencia – Varför? Det är väl inte så farligt, jag menar, varför vilja dra ut till verkligheten om det betyder att jag fortfarande kommer vara inlåst.

Tystnad.

Andrea – Varför sa du så.

Valencia – Ja, varför. Livets stora gåta.

Andrea – Vadå?

Valencia – Jag vet inte...

Andrea – Det låter som du har slut på ord.

Valencia – Ja det är inte jag som har skrivit det här manuset.

Andrea – Du behöver inte pressa fram ord. Det är okej att det är tyst.

Valencia – Jag är så van vid tystnaden att den blivit den där irriterande kompisen man vill bli av med. Fast jag hade gärna välkomnat även en irriterande person vid det här laget.

Scen 2.

Sätter sig i ett hörn och börjar skriva, slår på radion, musiken strömmar ut på låg volym. Wonder Girls – ”Why So Lonely.”

Andrea – Vad sjunger de?

Valencia – De sjunger om hur de är i en relation men ändå känner sig ensamma.

Andrea – Låter inte så roligt.

Valencia – Nä, speciellt inte om man varit i den sitsen.

Andrea – Vilket säkert många har.

Valencia – Touche!

Andrea – Har du varit i en sådan sits?

Valencia – Kanske det.

Andrea – Okej.

Valencia – Självt då?

Andrea – Nej. Jag älskar min pojkvän, han är snäll och söt...

Valencia – Pojkvän var det... Usch... Bara en massa jobb.

Andrea – Det är väl inget jobb, visst man är väl två i en relation...

Valencia – Det är en diskussions fråga. Att lägga min tid och energi på en människa som kanske inte kommer stanna en vacker dag...

Andrea – Det är ett ganska negativt sätt att tänka på.

Valencia - Men kan vara hundra procent sant.

Andrea – Jag tror man måste sätta det i kontext och i vilket sammanhang.

Valencia – Stora ord för en liten flicka.

Andrea – Just det, att bli kallad en liten flicka, det är en sak jag inte gillar hos män.

Valencia – Okey, så nu talar vi om generella män. Vad har din pojkvän som inte de har?

Andrea – Vad min pojkvän i alla fall har är respekt för mig. Han lyssnar, och är alltid på min sida.

Valencia – Vilken jäkla Disney saga.

Andrea – Har du aldrig känt något liknande för någon?

Valencia – ...

Andrea – Jag menar inte att snoka.

Valencia – Tänker du bli singel igen?

Andrea – Nej, jag tror det inte är något för mig just nu, och min pojkvän väntar säkert då jag blir frisläppt härifrån.

Valencia – Kom här... Hur skulle du se dig som singel?

Andrea – Va?

Valencia – Bara fantisera, hur skulle ditt liv se ut om den där pojkvännen inte var med? Vad skulle du göra ensam i ditt rum?

Andrea rör sig runt som en "singelkvinna" (Leker runt.) Valencia eggar på.

Högtalarna – Sluta genast.

Valencia – Ni är inte ett dugg roliga, vet ni om det?

Högtalarna – Sluta fantisera.

Valencia – Vad är det för fel på er. Vad gör du?

Andrea – Ja, men de har ju rätt på ett sätt. Jag måste fokusera på att bli frisk så jag kan komma ut.

Valencia – Fine, lyssna på de du.

Valencia går fram till en kista och börjar plocka gosedjur ur den, sätter sig och leker.

Tystnad.

Scen 3.

Andrea – Får jag vara med?

Valencia – Klart du får, du är ju också så som jag.

”Leker.”

Andrea – Vad heter du?

Valencia – Varför vill du veta det?

Andrea – Jag är nyfiken.

Valencia – Det är aldrig fel... Mitt namn är Valencia... Kan kalla mig Vallie om du vill.

Andrea – Jag heter Andrea.

Valencia – Andrea. Okey, det är ett fint namn.

Andrea – Tack. Du har också ett fint namn... Kan jag fråga något?

Valencia – Sure.

Andrea – Hur menar du när du säger att jag är som du?

Valencia – Du använder din fantasi.

Andrea – Gör inte alla människor det?

Valencia – Det är vad alla människor tror.

Andrea – Men säger inte forskning att alla människor har ett visst mått fantasi eller något.

Valencia – Visst, lita du på vetenskapen, det gör inte jag, lika lite som jag litar på doktorerna och psykologerna.

Andrea – Varför litar du inte på dem?

Valencia – Det finns lika många teorier för mentalitet som det finns doktorer och psykologer. Ofta vet de inte ens vad de pratar om eftersom de själva är friska i huvudet. Och så ska friska människor tala om för mig varför jag är fucked up.

Andrea – Doktorer och psykologer är också människor. De går efter vetenskapen.

Valencia – Exakt. Berättar vetenskapen att alla är lika eller olika?

Andrea – De har säkert sina problem.

Valencia – Jovisst, säkert. Alkoholiserade, stack med sekreteraren, ungarna vill inte veta av de.

Andrea – Var får du allt ifrån?

Valencia – Min fantasi.

Andrea – Så du är lite av en expert när det gäller fantasi?

Valencia – Jag vill inte skryta men, ja.

Andrea – Okej professorn, visa mig. Vad är en fantasi?

Valencia – Fantasi är små fragment som uppstår i bilder som antingen växer sig större eller flyter ut i ingenting. Oftast uppstår ett fragment ur en personlig händelse/erfarenhet som kanske inte blev som en ville, då kan man fantisera.

Andrea – Men det kan väl kallas en idé?

Valencia – En idé är ofta en lösning på ett problem. En fantasi kan vara det, men behöver inte.

Andrea – Så fantasi är ett ganska universellt namn.

Valencia – Kanske det. Vet du vad jag brukade drömma om.

Andrea – Nej.

Valencia – Jag brukade drömma om att bli sångare.

Andrea – Verkligen.

Valencia – Och dansare.

Andrea – Kan du dansa?

Valencia – Jag vet inte.

Andrea – Vet du inte?

Valencia – Nä. Jag har aldrig provat. Jag tror jag gör det.

Agerar ut en improviserad musikal scen (Andrea joinar)

Scen 4.

Högtalaren – Var vänlig stäng av musiken.

Valencia – Hör på det där, de blir bara mildare och snällare. De märker att bara kommandon inte räcker till. De drar till ”snälla förstående mamman.”

Andrea – Brukar de aldrig säga snälla?

Valencia – Nej, vi har kommit långt.

Andrea – Långt med vad?

Valencia – Vadå vad, vi har kommit långt i vår väg mot frihet.

Andrea – Har vi en väg mot frihet?

Valencia – Vi kan inte stanna här för alltid. Det tänker inte jag.

Andrea - Okej, men kommer vi inte komma ut vid något tillfälle? Jag menar det är ju inte som att vi sitter i fängelse.

Valencia – Vet du hur ett fängelse ser ut.

Andrea – Nej.

Valencia – Mitt huvud gör ont. Vi pratar om något annat.

Andrea – Okej då.

Valencia – Kan vi inte leva enklare?

Andrea – Hur menar du då?

Valencia - ...

Andrea – Blev det jobbigt att tala?

Valencia – Nej, jag orkar inte tänka. Det tar på hjärnan att tänka för mycket.

Andrea – Som vad doktorer gör efter jobbet.

Valencia – Exakt.

Andrea – Det kanske inte vore en så stor hemlighet om vi bara frågade?

Valencia – Det är alltid samma visa: ”*Vi är inte här för att diskutera mig.*” Fuck off i din perfekta svarta kostym och den röda pennan som alltid snurras mellan fingrarna. Du vet att de är rädda för sådana som oss.

Andrea – Vad menar du med oss?

Valencia – Ja, oss. De kan inte kontrollera oss.

Andrea – Måste vi kontrolleras?

Valencia – Varför tror du att du är här inne. För att du gjorde som du ville. Eller hur.

Andrea - ...

Valencia – Blev det jobbigt för dig. I'm telling you. Vi måste våga.

Andrea – Våga vad?

Valencia – Ta steget mot frihet.

Andrea – Ska det inte finnas en FN paragraf någonstans om alla människors lika värde och frihet.

Valencia – Vad diskuterar vi egentligen? Verkligheten, där ord är en sak och handling en helt annan. Eller diskuterar vi fantasin, där ord och handling faktiskt kan hänga ihop.

Andrea – Hur kan allt hänga ihop i fantasin men inte i verkligheten?

Valencia – För att vi själva bygger den, ensam i våra huvuden.
Verkligheten är en social konstruktion, som styr våra liv utanför vårt egna medvetande.

Andrea – Första gången jag hör dig uttala så stora ord.

Valencia – Jag kan om jag vill...Men nu orkar jag inte mer.

Scen 5.

Valencia ställer sig vid väggen bredvid dörren. Hon börjar banka och ropa ut.

Valencia – Hallå, är det någon där ute? Jag är uttråkad. Skicka in något jag kan göra.

Högtalarna - Var snäll och tysta ned.

Valencia – Fan heller, men om jag inte gör det skriver ni väl ut något annat nytt piller på mig. Eller hur?

...Inget svar som vanligt. De säger det som behövs i ett hopp om att den kontrollen ska räcka. Vänta du bara och se.

Andrea – Vad gör vi medan vi väntar?

Valencia – Vi kan leka.

Andrea – Leka?

Valencia – Ja, vi är instängda i ett rum med friheten att hitta på med det vi har här inne. Skit i de där ute.

Andrea – Vad ska vi leka?

Valencia – Vi kan leka doktor.

Andrea – Doktor?

Valencia – Ja, varför inte. Varför inte rota runt i tankarna på de som skriver ut medicin och räddar liv.

Andrea – Okej.

Valencia – Pax för att vara doktor.

Andrea – Vad är jag då?

Valencia – Precis vad du vill. Improvisera.

Improviserad doktor med patient. Ljusändring. Det går snett och det hela slutar med att Valencia håller i en kniv och Andrea har ett sår på armen.

Andrea – Vad gjorde du så för?

Valencia – Sorry.

Andrea – Vad hände?

Valencia – Jag vet inte.

Andrea – Du är duktig med kniven.

Valencia - ...

Andrea – Det är okej. Det gör inte ont. Jag vet att du inte gjorde det med flit.

Valencia – Du, vi stoppar leken lite okey.

Andrea – Okej... Är det så här man leker om man leker med fantasin. För jag tänker barn leker ju med fantasin och sticker inte knivar i folk.

Valencia – Säg inte det. Det kan finnas någon unge där ute. Eftersom barnuppfostran idag är på väg åt helvete.

Andrea – Skyll inte på föräldrarna.

Valencia – Varför inte. Dina föräldrar gjorde uppenbarligen ett underbart jobb. Men alla har inte sådan tur.

Andrea – Anta inte nu.

Valencia - Men nu när du talar lite mer flytande till mig. Vill du då berätta vad det är du gör härinne?

Andrea – Vad jag gör här?

Valencia – Ja, varför spärrade de in dig här?

Andrea – Jag försökte begå självmord.

Scen 6.

Valencia – Okey.

Andrea – Du undrar inte varför.

Valencia – Jag är nyfiken. Men det är inte schysst att fråga för mycket.

Andrea – Tack.

Valencia – Men om du vill berätta så är jag här för att lyssna.

Andrea – Jag mår inte bra. Allt var bara mörkt. Som om det hänt mig något förfärligt men jag kunde inte sätta fingret på det. Sedan vaknade jag i ett vitt sjukhus rum.

Valencia – Sorry.

Andrea – Jag kommer inte ihåg, jag vet inte om det är lyckosamt eller inte.

Valencia – Kanske om du vet skälet till att du försökte.

Andrea – Jag vet inte. När jag tänker tillbaka. Ingenting.

Valencia – Jag menar. Det är ändå ganska uppenbart.

Andrea – Vad menar du?

Valencia – Du försökte begå självmord i ett desperat försök att få dina föräldrars uppmärksamhet. Det fungerade men de är en perfekt på utsidan familj vilket innebär att de är tomma på insidan. De visste inte hur de skulle hantera dig så du blev insatt här.

Andrea – Va?

Valencia - Det är ju så det går till.

Andrea – Det är bland det värsta jag någonsin hört.

Valencia – Really? Har du hört talas om flykting politiken i Europa?
Snacka om katastrof.

Andrea – Nej, det där antagandet om min historia är så jävla fel.

Valencia – Okey sorry, det är bara det att det är den vanligaste, och mest klassiska historien.

Andrea – Vad tror du det är, någon jävla Hollywood film.

Valencia – Sorry, du behöver inte bli arg.

Andrea – Det verkar bara som om du tror att allting sker på exakt samma vis.

Valencia – Gör jag inte.

Andrea – Nej då. Du som är helt normal sa exakt som det var.

Valencia – Jag vill inte bråka.

Andrea – Synd. Jag vill inte prata längre okej. Lämna mig ifred en stund.

Tystnad...

Valencia – Är det så dumt att fantisera om att bli doktor? Eller om att stå på scen? Är det så farligt?

Andrea – Men du måste väl studera för att bli doktor.

Valencia – Varför det? Tycker inte någon av de jag träffat är speciellt smarta.

Andrea – Är du seriös?

Valencia – Ser det ut som jag skämtar.

Andrea – Självklart ska man fantisera och drömma, men man måste vara lite realist också.

Valencia – Jaha, och vad har realism gett oss egentligen.

Andrea – Ett samhälle att leva i.

Valencia – Wow, vilket samhälle som låser in dig för att du fantiserade lite.

Andrea – Jag försökte begå självmord. Och det kallar du för en fantasi.

Valencia – Förlåt, jag menade inte att göra dig upprörd. Kan vi inte hitta på något roligt istället.

Andrea – Jag är inte direkt på humör för lekar just nu.

Valencia – Okej, då gör vi något produktivt. Snälla.

Andrea – Som vad?

Valencia – Vi kan leka psykolog.

Andrea – Jag sa att jag inte ville leka mer.

Valencia – Men det här är inte lek. Det är terapi.

Andrea – Leka psykolog.

Valencia – Du vet. När vi hamnar i den där soffan framför en sådan med penna och papper. Kom

Andrea lägger sig ned på bordet och Valencia sitter på en stol bredvid med penna och papper.

Scen 7.

Valencia – Så, hur står det till?

Andrea – Seriöst?

Valencia – Nej, inte seriöst. Lek med mig.

Andrea – Okej. Miss, det är något seriöst fel på mig.

Valencia – Vad kan det seriösa felet vara.

Andrea – Jag vet inte, jag får bara ett sådant behov ibland, ett krävande måste i mig efter, stekt lax.

Valencia – Stekt lax.

Andrea – Ja, vad ska jag annars hitta på?

Valencia – Gå på impuls.

Andrea – Och hur ska jag göra det exakt.

Valencia – Okey, kom här, vi prövar något annat.

De ställer sig upp, står mittemot varandra, byter "specifika" items och vänder sig mot olika håll. De agerar ut varandras liv, (Möjligen till Musik.) Ljusändring.

Andrea: Valencia i hennes alla trubbel men ändå fria liv.

Valencia: Andrea i sitt lyckliga familjeliv, men ändå finns det osynliga regler och normer.

Efter en stund lämnar de tillbaka varandras saker.

Scen 8.

Andrea – Jag skulle ge vad som helst för ditt liv.

Valencia – Jag skulle ge vad som helst för ditt.

Andrea – Du vet inte vad du talar om.

Valencia – Inte du heller.

Andrea – Du har uppenbarligen haft en del problem men det innebär inte att ditt liv är uselt.

Valencia – Inte ditt heller.

Andrea – Jag har en familj som älskar mig ja, jag har ett bra skolliv ja, till och med en pojkvän ja. Men inget av detta visar vad som pågår på insidan. Där är det tomt.

Valencia – Hellre tomt än fullt av problem som man inte vill ha, och människor som man inte vill beblanda sig med.

Andrea – Tror dig inte, jag tror du älskar ditt liv.

Valencia – Och du gör det inte, vad var allt prat i början om hur mycket din pojkvän älskar dig.

Andrea – Det är inte bara prat, vet du vad, nej det kanske det är. Det kanske bara allt är i mitt huvud.

Valencia – Även om det känns som att du fantiserar ihop problem, betyder det inte att det är mindre värda än verklighetens problem.

Andrea – Vad är det med fantasin som får dig att tala om det som om det vore heligt.

Valencia – För att det är heligt. Vad vore vi utan fantasin? Hur skulle mänskligheten kunnat ta sig någonstans om vi inte hade klivit utanför lådan. Om vissa individer inte hade tänkt längre än näsan, vart skulle vi varit i så fall. Vi vill alla vara den vi ser inom oss. Vi har alla en bild av vilka vi vill vara. Men... Kom...

Går fram till den skrapade väggen och visar Andrea. Ser du de här sträcken? Det är fantasier som blivit övergivna.

Andrea – Övergivna?

Valencia – Ja, när jag inte längre kan minnas tillbaka varför eller hur jag hade just den fiktiva fantasin. När den inte längre finns så gör jag en markering på väggen.

Andrea – Varför överger man en fantasi?

Valencia – Oftast är det pga att den krockat med verkligheten, och den inte längre går att bygga på. Min värsta fasa är att bli tömd på fantasi. För vad är vi utan den.

Andrea – Det är en bra fråga faktiskt.

Valencia – Men finns det något svar.

Andrea – Jag har ändå haft kul med fantasin här. Önskar nästan verkligheten skall försvinna.

Valencia – Du det önskar jag med.

Andrea – Hur länge har du varit här inne egentligen?

Valencia – Jag vet inte.

Andrea – Du vet inte.

Valencia – Nej, jag vet inte.

Andrea – Du vet så otroligt mycket om hur man släpper verkligheten, och du har ingen aning om hur länge du varit här.

Valencia – Nej.

Andrea – Okej.

Valencia – Vad menar du med det?

Andrea – Ingenting . Jag sa bara okej.

Valencia – Varför ställer du den frågan?

Andrea – Jag var bara nyfiken.

Valencia – Tror dig inte.

Andrea – Du får tro vad du vill.

Valencia – Jag vill inte leka längre.

Andrea – Leka? Jag leker inte längre. Jag vill ha fakta.

Valencia – Fakta.

Andrea – Vet du vad, jag har berättat för dig vad jag gick igenom för att komma hit, varför tar inte du och berätta din historia?

Valencia – Min historia?

Andrea – Ja, varför hamnade du här.

Scen 9.

Monolog. Ljusförändring.

Valencia – Jag var i en relation med en underbar tjej. Vacker, rolig, lite smått tokig i kaffe och böcker om andra världskriget. Rökte alldeles för mycket, cigarr dessutom. Hon hade varit ute med sina arbetskamrater en kväll. Jag vaknade av att hon smög in men somnade lika snabbt igen. När jag vaknade på morgonen låg hon bredvid mig. Jag la armarna om henne, men hon smet undan. Hon låg fortfarande i de kläderna hon lämnat lägenheten i kvällen innan, hon luktade sprit och något annat. Jag sa hennes namn men fick inget svar. Jag klev ur sängen och gick runt den till hennes framsida. Hennes ögon var vidöppna, hennes hy var blek, håret en enda röra och hon hade blåmärken i ansiktet och runt om halsen. Jag lät ögonen glida ned längs hennes kropp och såg fler blåmärken, och torkade floder av blod längs hennes ben.

Hon ville inte gå till polisen, jag försökte övertala henne men... Hon valde att stänga av allt som hänt. Efter det kom jag hem till urdruckna vodkaflaskor och tomma pillerburkar. Jag försökte med allt, jag försökte resonera, gråta, svära och skrika. Jag skrek på henne att hon inte fick göra så här. Hon ryggade tillbaka från mig. Hon började långsamt sina iväg framför mina ögon, och jag var maktlös, jag kunde inte göra någonting.

Jag kom hem till en sönderriven lägenhet, vodka i köket, men hon var inte där. Piller i sovrummet, men hon var inte där. Hon var i badrummet, livlös på golvet.

Hon har fortfarande inte vaknat. Hon ligger och tynar bort i ett litet vitt rum. Efter ett par dagar fann jag hennes mobil under madrassen.

”Kom igen, du ville det. Din lilla hora. Vem ska du berätta för, ingen kommer att tro dig. Jag vet var du bor.”

Jag fann honom. En blond blåögd jurist studerande 25 årig heterosexuell kille som spenderar tid i solariet. Jag följde honom, i över en månad. En kväll lade han ut på Facebook att det var utekväll med sina polare. Jag klädde upp mig, sminkade mig Jag spanade efter honom, och fann honom. Drinkar, viskningar, efter ett tag kunde jag känna hans hand på mitt lår. Han följde mig, men försökte hela tiden hålla maktpositionen genom saker som beröring, han ville visa makt i det att han kunde ta på mig. Jag lät honom tro det. Men det var i min lägenhet vi nu stod i. Det var i min, ”vår” säng jag la honom i. Hans händer var de rakblad hon använt. Hans saliv var den sprit hon hållt i

sig. Varje gång han tryckte sin tunga i min mun va ytterligare ett av de pillren hon tagit. Han hann aldrig reagera när jag väl tog fram handbojorna. Han var nu min att göra som jag ville. Han låg och sprattlade som en naken fisk på torra land, nu bunden till sänggaveln. Jag tog flaskan med sprit på nattduksbordet och hällde det i ansiktet på honom, pressade hans strumpor i munnen på honom och band hans ben med rep som låg under sängen.

Jag såg ned på honom och kunde läsa skräcken i hans ögon. Jag kände den i ryggen medan jag lämnade rummet. På med morgonrocken och hämtade köttkniven ifrån köket. Jag gick tillbaka till honom, satte mig gränsle över hans överkropp, han sprattlade något fruktansvärt. Jag skakade inte, jag tvekade inte medan jag la bladet mot hans nedslående kuk. Det enda jag såg härnäst var allt det röda.

(Musik?) Ljusändring.

Efter monologen en fysisk "recollection" av vad hon gjort. Håller kniven i handen igen, doppad i blod. Det sker en typ av vandring genom Valencia och runt henne. Andrea har stannat i bakgrunden hela tiden. Gör någon symbolik i att minnas sin flickvän.

Scen 10.

Andrea – Du gjorde allt det?

Valencia – Jag använde min fantasi för att komma på det ultimata brottet.

Andrea – Det är sjukt.

Valencia – Och det de där rövhålet gjorde mot henne var vad. An act of Art.

Andrea – Du är fan sjuk i huvudet.

Valencia – Är jag? Är du rädd för mig nu.

Andrea – Jag vet inte.

Valencia – Du vet inte vad du ska tro eller hur. Verkligheten tog henne ifrån mig. Varför skulle jag vilja återvända.

Andrea – Vill du inte ta dig ut härifrån?

Valencia – För att vi ska kunna bli fria härifrån måste vi acceptera verkligheten. Vilket betyder att jag måste överge min fantasi.

Andrea – Det ena utesluter inte det andra.

Valencia – Jag är så nära att rucka på min gräns. Så nära att bli fri från mina bojor som binder mig till det ideal och norm där fantasin inte har någon plats.

Andrea – Hör du dig själv just nu?

Valencia – Jag begick en hämnd många bara drömmer om. Men jag gjorde den verklig. Det var första steget mot frihet.

Andrea – Jag är ledsen för vad som hände din flickvän, det är jag verkligen. Men det du beskriver, det är bara ont. Fler kan bli skadade på det viset.

Valencia – Vad är skillnaden på gott och ont i en fantasivärld.

Andrea – Men nu lever inte vi i en fantasivärld, vi lever i verkligheten. Kom tillbaka på jorden.

Valencia – Hur vet du att detta är verkligheten och inte en fantasi.

Andrea – Vad är det du pratar om?

Valencia – Hur vet du att allt detta inte är en illusion. Hur vet du inte att hela ditt liv är en lögn.

Andrea – Försöker du säga att hela mitt liv är en fantasi. Det är inte logiskt.

Valencia – Varför inte. Vi bygger ju och bygger det liv vi alla vill ha. Och var kommer de byggnads idéerna ifrån. Det idealet.

(Till Publiken) Vad gör ni egentligen med era liv. Ni sitter där och ser på mig som om jag vore galen. Kanske tycker någon synd om mig. Jag behöver inte eran empati, hör ni det. För jag har makten att göra vad som helst. Jag har släppt mitt sinne fri. Min fantasi driver mig framåt och nu kan ingen säga åt mig vad jag ska göra.

Högtalare – Vad vänlig att tysta ned.

Valencia – Nä, nä nä. Jag vill inte. Jag har fått nog. Så håll käften.

Skär sönder Högtalaren med kniven. Hur låter det. Är ni glada nu. Jag är fri. Hör ni det, fri...

Andrea – Valencia, snälla sluta. *Grabbar tag i Valencia.*

Valencia – Släpp mig. *Knuffar undan Andrea.*

Andrea – Valencia.

Valencia – Du är antingen med eller emot mig.

Andrea – Valencia. Snälla.

En improviserad jakt börjar. (Ljusändring). Valencia jagar Andrea som försöker ta sig undan. Hon gömmer sig.

Valencia – Varför leva som en fånge Andrea. Snälla låt mig hjälpa dig.

Andrea smyger upp på Valencia. Tar stryptag och ”söver” ned henne.

Andrea – Jag är ledsen. Jag vill också leva fri. Att kunna göra mina egna val. Men om det innebär att jag skadar andra...Jag vet inte om det är värt det. Jag är ledsen för vad du har varit med om. Jag är ledsen för vad du har blivit utsatt för.

Valencia vaknar lite svagt men kan inte resa sig upp.

Valencia – Sorry. Jag menade inte att pressa dig... Sorry...Att jag inte kunde rädda dig... Sorry... Förlåt... Förlåt mig...

Andrea – Valencia. Det är okej. Vi kommer komma ut härifrån. På något vis. Okej.

Valencia – Okey.

Ljuset går ned.

Black.

